Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ЗА БУДІВЕЛЬНІ КАДРИ

Виходить з 1961 р.

№ 23 (915)
ЧЕТВЕР
2
ЛИПНЯ
1987 р.
Ціна 1 коп.

ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ, РЕКТОРАТУ
КИЇВСЬКОГО ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА ІНЖЕНЕРНО-БУДІВЕЛЬНОГО ІНСТИТУТУ

У ВЧЕНІЙ РАДІ

РОЗВИТОК ДОСЛІДЖЕНЬ

Минулого тижня вчена Рада інституту розглянула питання про роботу кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій і галузевої науково-дослідної лабораторії будівельних конструкцій по розвитку досліджень, зміцненню їх матеріально-технічної бази, впровадженню результатів у виробництво в галузі створення будівельних конструкцій з базальтофібробетону.

Рада схвалила в цілому спрямованість виконуваних науково-дослідних робіт із бетонів, армованих базальтовим волокном. При цьому Рада відзначила, що розробки цих завдань невиправдано затягнулися і пропозиція лабораторії закінчити їх в основному до 1988 року і перейти до дослідно - промислового їх впровадження. Рада рекомендувала ректорату ширше залучати до конкретного розв'язання тих же питань інші споріднені кафедри інституту і організації Мінвузу УРСР та АН УРСР.

Рада розглянула також питання, пов'язані з розвитком матеріально-технічної бази і з створенням методичного забезпечення для підготовки студентів по спеціальності САПР — системи автоматизованого проектування і прийняв відповідне рішення.

М. ЄВСТИФЕЄВ,
член вченої Ради, професор.

В ПАРТКОМІ ІНСТИТУТУ

КОМПЛЕКСНИЙ ПЛАН «ЗДОРОВ'Я»

На черговому засіданні парткому інституту було розглянуто питання «Про роботу профкому інституту з організації оздоровлення і відпочинку співробітників». Було загострено увагу на тому, що по путівках, що виділяються міськкомом профспілки за рахунок держстраху, може бути оздоровлено тільки 45 процентів тих, хто гостро потребує в санаторному лікуванні викладачів і співробітників і тільки 20 процентів тих, хто бажає відпочити по путівках в будинках відпочинку і пансіонатах.

Контакти, встановлені профкомом з будинком відпочинку «Горний» і спортивно - оздоровчим табором Полтавського інженерно - будівельного інституту по сімейному відпочинку співробітників дозволяють виділити додатково 55—60 путівок. Однак це не розв'язує проблему відпочинку.

Умови для організації відпочинку співробітників і викладачів визнані незадовільними. В інституті відсутня своя база для сімейного відпочинку, немає дольових місць в санаторіях. Невідкладної реконструкції вимагає спортивно-оздоровчий табір «Будівельник».

Партійний комітет зобов'язав проректора інституту комуніста С. И. Цимбала і голову профкому Н. Г. Русанову представити на розгляд парткому комплексний перспективний план «Здоров'я».

КОНКУРС

СТІННА ПРЕСА—У ПОШУКУ

В інституті відбувся традиційний огляд-конкурс стінних газет факультетів. Головним критерієм оцінки було відображення в стінгазетах всіх сторін життя колективу під кутом зору перебудови.

Приємно відзначити, що як завжди по-справжньому бойовим органом деканату, партійної, комсомольської організації залишається стінгазета «Містобудівник» факультету міського будівництва. На хорошому рівні виходить газета «Сантехнік». І ми вже звикли, що це наші передовики, що саме ці колективи тримають першість у всіх оглядах-конкурсах.

Тим більше приємно відзначити, що ті газети, які в конкурсному списку були протягом тривалого часу в самому кінці, тепер по-новому заявили про себе. Перш за все, що стосується газети «Імпульс» факультету автоматизації будівельного виробництва. Тут критично оцінюють всі події, що відбуваються в колективі, прагнуть добиватися дієвості своїх виступів, тому і постійно присутня в газеті рубрика «Після критики».

Цікаво, по-новому підходить до висвітлення цих питань новий склад редколегії стінної газети «Прогрес» будівельного факультету. Привертають увагу тут добірка матеріалів під рубрикою «Інтерв'ю на великій перерві», де студенти висловлюють свої думки до такого питання як ставлення викладачів до комсомольських активістів під час сесії, про ставлення самих активістів до навчання, до колективу. Газета на своїх шпальтах надає слово молодим вченим, партійним керівникам факультету, представникам деканату. Відзначати велике зрушення в роботі стінної газети «Прогрес» тим більше приємно, що протягом 5—6 останніх років вона не могла заявити про себе взагалі: замість матеріалів про життя колективу тут вміщувались статті із центральних газет, і по суті її як стінгазети не існувало.

Так само великий крок вперед зробила стінна газета «Технолог» будівельно-технологічного факультету. З початку учбового року на факультеті відбувається експеримент по здійсненню переходу на нову учбову програму. Газета цьому питанню приділяє дуже велику увагу. В питаннях експеримента ми читаємо думку і викладача, і студента, і партійного керівника, і декана.

Зрушення не вперед, а назад спостерігаються тільки в роботі стінної газети «Архітектор». Члени журі висловили таку думку, що це питання заслуговує уваги партійного комітету інституту. За учбовий рік на факультеті випущена одна газета, присвячена святу 1-го Травня, та й вона не витримує ніякої критики.

А. БОГОВІС.

СПРАВИ УЧБОВІ

ОБИРАЛИ СТАРОСТУ

Першим екзаменом, який складали в цю сесію першокурсники будівельно - технологічного факультету заочного відділення, був екзамен з історії КПРС.

— Які успіхи у вас по цьому предмету — запитали ми у старости групи Н. Нестеренко.

— Щоб дуже хороші, то ні, а середні: четвірки і трійки.

— Чому ж так? Може лекції вам читають незрозуміло? До речі, хто у вас читав лекційний курс перед сесією?

— Почну з останнього запитання. Лекційний курс прочитала нам доцент кафедри історії КПРС і наукового комунізму О. В. Македон. Вони були зрозумілими, послідовними, одним словом, дуже хорошими. Всі були задоволені. Але в групі у нас багато іногородніх, не всі приїхали і відвідували лекції. Отже, в цьому (якщо бути зовсім самокритичними) ми винуваті самі. Тому що не вивчили першоджерел так необхідних для відмінного знання історії КПРС.

— А ще таке запитання. Ви недавно із загальнотехнічного факультету перейшли на основний — будівельно-технологічний. Яка ваша думка щодо цього: вам стало складніше вчитися чи навпаки?

— Знаєте, тоді в першому семестрі заочники мали свій деканат, 3 методиста, і всі адміністративні питання нам розв'язувати було легше. А тут бачимо, що стало складніше, студентів більше: і стаціонар, і вечірники, і ми, заочники. Дисципліна тут залізна, порядок чіткий.

— Ще одне питання. На вашому факультеті вперше в нашому вузі проходить експеримент по перебудові учбової роботи. Багато уваги приділяється самоврядуванню студентів. І хоч для вас, заочників, це питання не зовсім підходяще, тому що ви більше знаходитесь на своїй роботі основній...

— Ні, як раз ми можемо на це питання відповісти. Справа в тому, що коли ми перейшли на технологічний, нас переформували з двох груп на окремі по вивченню іноземних мов. І виявилось, що в одній групі два старости, яких раніше призначив деканат ЗТФ, — розповідають дівчата Б. Цирульникова і М. Потапова.— І нам за кілька днів потрібно було вирішити, якого з них залишити. Було багато виступів, пропозицій. І група вирішила залишити старостою Нелю Нестеренко. Тому що передусім вона живе в Києві, а для заочників необхідно, щоб староста був киянином. Вона — член КПРС, користується авторитетом в групі, секретар комсомольського бюро управління «Київліфт-3», де працює. По характеру, спокійна, серйозна, розсудлива, легко спілкується. Тому у нас і відбулися такі вибори.

І. ГЕРАЩЕНКОВА.

Готуйтеся до виставки

В перших числах листопада профком інституту планує організувати і провести виставку творчих робіт співробітників, присвячену 70-річчю Великого Жовтня, під девізом «Широка моя країна».

Ми звертаємось до всіх студентів, співробітників, викладачів інституту свої канікули і відпустки використати для підготовки робіт на цю виставку.

Представлені роботи (фотознімки, малюнки, графіка, екібано та ін.) за своїм змістом мають відображати пафос творчої праці радянських людей, розмаїття барв найрізноманітніших куточків нашої неосяжної Батьківщини...

І. ПЕТРЕНКО,
голова культурно-масової комісії профкому інституту.

В СТОЛИЦЮ

«Москва... как много в этом звуке для русского слилось! Как много в нем отозвалось!» — так писав О. С. Пушкін.

Знайомий стукіт коліс. Поїзд мчить у Москву. Серед туристських груп — десять співробітників нашого інституту. У цій подорожі з ініціативи профкому взяли участь представники профактиву факультетів. Три дні група провела в столиці нашої Батьківщини. Розмістившись в готелі «Україна», (це один із семи висотних будинків, які знайомі нам з фотографій і телепередач) група одразу відчула гостинність хазяїв.

Попереду була насичена програма — екскурсія по Москві, поїздка на ВДНГ СРСР, відвідання Кремля. Для багатьох це була не перша зустріч з столицею, але у кожного із туристів залишиться перед очима весняна блакить неба, на тлі неба — Кремлівські вежі, різноманіття облич, мов. І ще Червона площа та якісь нові, урочисті обличчя колег.

І, мабуть, головний підсумок подорожі: вона допомогла профактиву краще зрозуміти одне одного, знайти спільну мову.

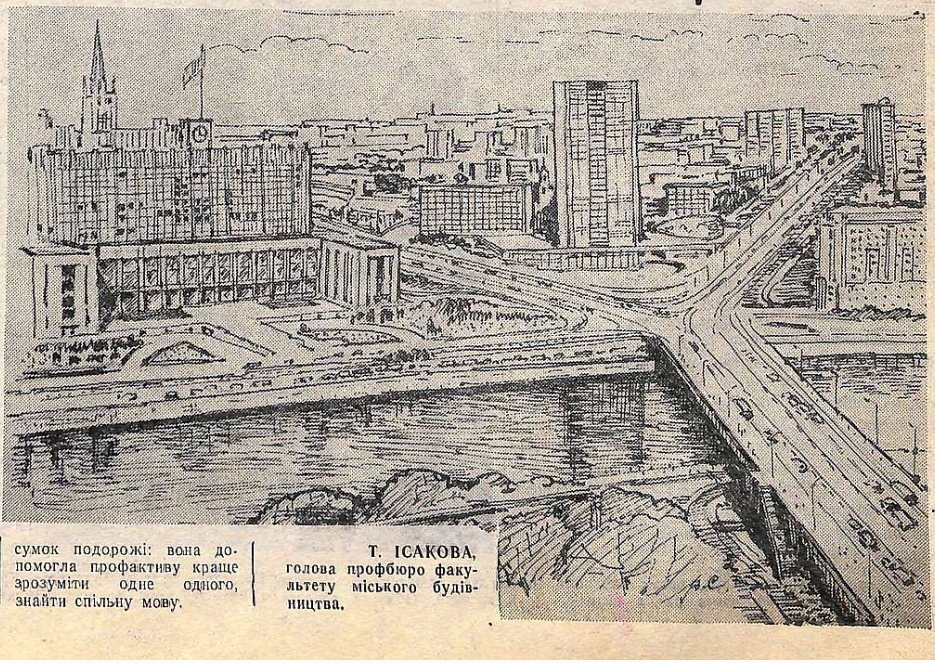

Т. ІСАКОВА,
голова профбюро факультету міського будівництва.

ПОДОРОЖІ: ПІЗНАННЯ, ВІДПОЧИНОК, НАСТРІЙ

Місто російської слави

ХОЧ МІСТУ ІЗМАЇЛ, розташованому на лівому березі Дунаю, ще не виповнилось і 200 років (в 1810 році біля стін фортеці Ізмаїл виріс посад: спочатку він носив ім'я генерала Тучкова — коменданта фортеці, що віддав свої збереження на його побудову), проте з цією місцевістю пов'язане велике історичне минуле. Але найближчі нам події, що відбувалися на території фортеці Ізмаїл, під час однієї з російсько-турецьких воєн.

В 1887 році війна була спровокована діями Оттоманської Порти, що посягала на ісконні слов'янські землі. Без взяття фортеці Ізмаїл, якою володіли турки, не можна було й думати про переможне завершення війни.

На початку грудня 1790 року командуючим російськими військами було призначено опального генерал-аншефа О. В. Суворова. Він прибув до Ізмаїла верхи на коні в супроводі донського козака Прохора Дубасова. Піднявся на вершину скіфського кургану, звідки добре видно фортецю. Такі фортеці як Ізмаїл в ті часи вважались неприступними, але через кілька днів напруженої підготовки О. В. Суворов вирішив починати штурм. Спочатку був надісланий ультиматум на ім'я командуючого турецькими військами про здачу фортеці через 24 години із запискою: «Я з військом прибув сюди. 24 години на роздуми про здачу — воля, перший мій постріл — уже неволя, штурм — смерть. Що залишаю на ваш розгляд». Паша відповів: «Швидше Дунай спиниться в своїй течії, і небо впаде на землю, ніж здасться Ізмаїл».

Штурм і негайно — вирішив Суворов. Це було на світанку 11 грудня 1790 року. Дуже важкі бої вели росіяни трьома колонами, безперервний вогонь із 500 гармат по фортеці, з боку Дунаю — атака 200 суден річної й морської флотилії адмірала О. М. Дерибаса. Вбито Махмет-пашу. Фортецю взято.

У своєму рапорті О. В. Суворов писав: «Не бывало крепости крепче, не бывало обороны отчаяннее — обороны Исманла. Но Измаил взят».

Російська армія втратила 100 тисяч чоловік убитими й пораненими, султанські війська — 26 тисяч убитих, 9 тисяч — полонених.

В боях за фортецю відзначились полководці О. В. Суворов, М. І. Кутузов, М. І. Платов, А. О. Головатий (отаман запорізьких козаків), О. М. Дерибас, В. П. Орлов, П. І. Багратіон, С. М. Львов.

У центрі міста — пам'ятник видатному полководцю, відкритий в 1945 році, в перші роковини звільнення міста від фашистських окупантів, а також музей О. В. Суворова, відкритий в 1947 році. Біля входу в музей встановлені гармати суворівських часів, і бронзовий дзвіз вагою 51 пуд, відлитий із захопленої ворожої зброї.

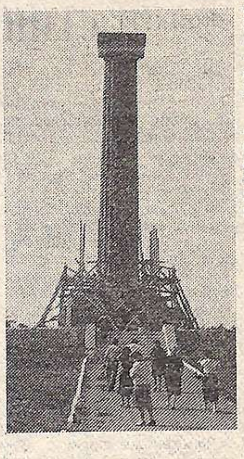

Про все це ми почули й побачили на цікавій екскурсії до Ізмаїла, організованій профкомом інституту.

Бій за фортецю відтворено в чудовому художньому творі — діарамі «Штурм фортеці Ізмаїл», яка розмістилася в старовинному будинку турецької мечеті XVI століття.

Не менш цікавою виявилася екскурсія в Вилково — столицю дунайських рибалок. Пливемо «Ракетою» повноводним Дунаєм (по-грецьки Істр), що зовсім не голубий, а швидше сіро-жовтий. Кажуть, що голубою є його верхня частина. Довжина Дунаю 2864 кілометри, ширина — 200—300 метрів, глибина 20—30 метрів. Він протікає по території восьми держав Європи. По Дунаю пролягає кордон між СРСР і Румунією.

Місто Вилково розташоване в 18 кілометрах від моря, яке прозвали українською Венецією. Воно збудоване в 1746 році на заболоченій місцевості поселенцями: донськими й запорізькими козаками. Замість вулиць в місті водні канали, через які прокладені мальовничі арочні місточки. По боках каналів імпровізовані тротуари — кладки з двох дощечок. В каналах купаються діти, на човнах повертаються додому рибалки з Дунаю. По каналах як по вулицях рухається транспорт — човни, в яких поштарі розвозять пошту, доставляються до домівки найрізноманітніші вантажі, на човнах відправляються в гості, на роботу...

Обіч каналів на насипному грунті побудовані хати, біля них невеличкі ділянки землі для грядок і дерев. Основним будівельним матеріалом служить очерет і мул. Але ж як славно виглядають ті гарно оздоблені очеретяні хати!

Люди дуже працьовиті, привітні, запрошують покататись на човнах. І перебування в такому місті створює добрий і радісний настрій.

Дуже зацікавила нас також екскурсія про історію Кагульської битви. Кагул — місто Молдавської РСР, а також річка, що впадає в Дунай. Тут під час російсько-турецької війни 1768—1774 років російські війська під командуванням П. А. Румянцева - Задунайського 21 липня 1770 року перемогли численно перевершуючу (майже в 10 разів) армію Халіл-Бея.

Екскурсія була цікавою, змістовною, познайомила нас ще з одним куточком нашої Батьківщини.

Г. ПОПЛАВСЬКА,
доцент кафедри вищої математики.

ЛИПЕНЬ: ВОДА І БЕЗПЕКА

Липень, — в розпалі купальний сезон... Літо кличе у воду, хочеться освіжитися. Багатолюдні береги міських пляжів, особливо у вихідні дні. Однак, активно відпочиваючи, не можна забувати про обережність. Як свідчить статистика, в липні відбувається найбільша кількість випадків на воді. Так, в минулому році за цей місяць зареєстровано серед киян 18 нещасних випадків. Дев'ять чоловік загинули у Дніпрі, його затоках, протоках. Три — в гирлі Десни та Десьонки. Інші випадки відбувалися в приміських озерах, в річках і ставах Київської і інших областей.

Особливо необережні чоловіки. Їх загинуло 14 чоловік, при тому 7 з них в різному ступені сп'яніння. Правила поведінки на воді категорично забороняють купання в нетверезому стані, що представляють загрозу життю людини. Трагічно закінчилося спілкування з водою в нетверезому стані для 23-літнього Анатолія Лагути.

Пішли з життя здорові, сильні люди через пристрасті до вина, залишивши невтішний біль втрати для рідних і близьких. Зловживання алкоголем біля води щомісячно губить до 10 і більше людських життів. Київське товариство рятування на водах, міська рятувальна служба звертається передусім до розсудливості чоловіків: пияцтво взагалі, а у воді, зокрема недопустимо.

В липні минулого року з різних причин потонуло троє дітей: один школяр, двоє дошколят.

В квітні нинішнього року чотири старшокласника, М. Доценко, С. Шпорський, Ю. Кальченко, В. Нечай перевернулися на човні в районі пляжу Довбичка-1. Лише дії рятувальної служби попередили біду.

Шановні батьки! Бережіть своїх дітей, не залишайте їх без нагляду, навчіть плавати. Це ваш обов'язок. Той, хто вміє плавати чи елементарно триматися на воді гарантований від нещасного випадку.

Громадяни! Чітке виконання правил поведінки на воді, обережність і передбачливість, відпочинок біля води з тверезою головою — виключають імовірність випадку.

Е. ШУМАН,
голова первинної організації ОСВОД інституту.

БАТЬКІВСЬКА ПАПРУЖКА

...А от ще мені Зябликов з третього курсу розповідав.

Був на архітектурному один малий — Бугров. Тупар тупарем. Пішов здавати екзамен. Шість слів видавить і мовчить. Професор у них такий старенький-добренький, як вже може старається витягнути із нього ще хоч словечко, а Бугров мовчить.

Ну, що професору робити? «Незадовільно!» — говорить. І тягнеться за заліковкою. А Бугров тягне папружку із своїх штанів. Широку таку папружку, з міцною пряжкою. Професор аж відшатнувся! «Це що таке у вас, молода людино?». А Бугров йому так ввічливо: «Це папружка. Батьківська. Не звертайте уваги, професор, ставте мені моє «незадовільно», я заслужив...».

А сам при цьому робить із папружки петлю. «Що ви робите?! — кричить професор. «Що батько велів,— відповідає Бугров, — у випадку, якщо провалюся. Батько у мене людина суворa. Стара школа. Ніяких потурань». І накидає петлю з папружки собі на шию.

«Стійте! — кричить професор. — Ні, ви, зрозуміло, не в матеріалі, так би мовити... Але з іншого боку, ви старалися... Я поставлю вам «задовільно». Але Бугров все напирає на нього так ввічливо, з папружкою на шиї: «Професор, потягніть, будь ласка, за цей кінець. Батько має рацію, життя без стипендії — це не життя!».

Тут професор вскакує: «Я вам ставлю «добре»!

Бугров сумно: «Батько завжди відмінником був, синові четвірки не простить!» — оглядається по сторонах. — «Де б табуреточку дістати, щоб ви її у мене з-під ніг...».

Професор вже зовсім стогне: «Не треба табуреточки! Я ставлю вам «відмінно».

Тоді Бугров знімає акуратненько папружку з шиї, хоче її назад в штани вдіти, але професор за папружку хватається двома руками: «Ні, молодий чоловіче, папружку ви мені віддайте! Віддайте, так мені буде спокійніше!».

А Бугров йому усміхається, широко-широко, і видає: «Що ви, професор! Як же ж я вам папружку віддам, батьківську? Батько з цією папружкою за два інститути екзамени склав! Та й мені ще три роки до диплому...».

ПО МУЗЕЯХ СТОЛИЦІ УКРАЇНИ

КОЛЕКЦІЯ ШЕДЕВРІВ

Цей будинок XIX століття в неокласичному стилі, з високою колонадою, могутніми левами по краях широких сходів, фантастичними грифонами по кутах, відомий усім киянам і багатьом гостям української столиці.

Тут розташований Державний музей українського образотворчого мистецтва УРСР, який по-праву вважається однією з найбільших скарбниць національного живопису, скульптури і графіки. В його експозиції, що розмістилася в 22 залах, представлені пам'ятки давньоукраїнського мистецтва, починаючи з XIII століття. Великий інтерес викликає колекція українського іконопису XIV—XVIII століть, народні картини XVII—XVIII століть, твори Т. Шевченка, М. Сажина, С. Васильківського, М. Пимоненка та інших класиків українського живопису кінця XVIII — початку XX століть.

Найзначніший розділ музейної колекції присвячений українському образотворчому мистецтву радянського періоду. Тут представлено твори живопису, скульптури, графіки, які створені видатними українськими радянськими художниками і які вже стали класичними, роботи молодих майстрів пензля і різця.

Колектив музею веде велику наукову і дослідну роботу по вивченню й популяризації українського образотворчого мистецтва.

Відбуваються в музеї й виставки. Ось і зараз там експонуються твори головного художника Державного академічного театру опери та балету імені Т. Г. Шевченка, народного художника СРСР Ф. Нірода. Виставка приурочена до 80-річчя з дня народження митця.

ЭКЗАМЕН

Когда еще мыслей такое сплетенье
И ручка трепещет в дрожащей руке...
Душа беспокойна: тревога, волненье,
Пульсирует кровь в раскаленном виске...
Экзамен! По белому черным,
По черному белым начертано строго!
Кто в знаньях уверен, тот держится смело,
А кто-то шпаргалки хватает в тревоге.
Казалось, что может такого случиться?!
Все было: учебники, куча конспектов.
Цветет все, и солнце в окошко стучится,—
А ты все сидишь, повторяешь билеты!
И вот, наконец, долгожданный билет!
Вдруг вспомнилось все, что казалось забытым.
Исписан листок, отчеканен ответ
И слышу, как сон: «Вам «отлично», идите».
Все можно увидеть: и вздох облегченья.
И слезы, и радость, и чьи-то страданья...
Ведь сессия — то же этап становленья
И тоже шаги по дорогам познанья.

А. ШМУКЛЕР,
студентка сантехнічного факультету вечірнього відділення.

Редактор А. БОГОВІС.

«За сторительные кадры», орган парткома, ректората, комитета комсомола Киевского ордена Трудового Красного Знамени инженерно-строительного института. Издается на украинском языке раз в неделю. Друк високий. Об'єм 1 полоса формату 0,5 друк. аркуша. Кімната 346. Тел. 272-95-35. Київська міська друк. № 2. Тир. 1000.

Зам. 1425.